

פרשת אמור

טהרת הדיבור והכח הרוחני שלו

פרשת 'אמור', כשמה כן תוכנה. הפרשה עוסקת בטהרת הדיבור ובאופי הרוחני של הדיבור. הדברים מתקשרים אל תקופת ספירת העומר ואל המועדים המוזכרים בפרשה, עד ליעוד הרוחני של כל אחד מאתנו/

פתיחה

חומש ויקרא ידוע גם בשם "תורת כהנים" וגם פרשה זו ממשיכה לעסוק בעניין הכהונה ובעיקר בעניין הטהרה של הכהונים. הפרשה נקראת פרשת 'אמור' מלשון אמירה, וכשמה, כן תוכנה. בפרשה מתגלה הכח המופלא של הדיבור הטהור. התורה מדברת על כך שהכהנים הם אלה שצריכים להביא את החיות של הטהרה אל כלל ישראל, כפי שאנו, עם ישראל, צריכים להביא את החיות הזו לכלל העולם. לכן, הכהנים מוזהרים שלא להיטמא, לשמור על מעשים טהורים ועל דיבור טהור. מראשיתה עד סופה, כל ענייני הפרשה זה עניינים של דיבור. פירוט החגים שמופיע בפרשה קשור גם הוא לדיבור וכן גם עניין המקלל המופיע בסיומה. פרשיית המקלל מגלה את כח השלילה של הדיבור. מי שלא הולך בדיבור טהור נענש על כך, נענש מפני שמתרחק מהשורש הרוחני שלו. עצם הריחוק, הניתוק מאור הבורא, זה העונש הקשה ביותר. הדברים מתקשרים כמובן גם לתקופת ספירת העומר.

פרשת 'אמור' מגלה בפנינו את האחריות האישית שיש לכל אחד מאתנו לגבי עתיד העולם בו אנו חיים. כל אחד מחויב בעבודה רוחנית מאומצת בכדי להגיע אל התכלית הנשגבת, שלמות גמר התיקון. בספר הזוהר הקדוש כתוב כי לימוד הפנימיות והסוד הם אלה שביאו את הגאולה הקרובה ברחמים, ולא ח"ו, בדיון. לכל אחד מאתנו יש מחויבות להשתדל בלימוד הזה, להתקדש ולהיטהר, או במילים אחרות, להכין את הכלי לאור הגדול, אורה של נשמת עם ישראל.

מיהו אדם?

הפסוק הפותח את הפרשה מדבר בשתי לשונות, 'אָמַר' ו'אָמַרְתָּ'. ידוע שהעולם נברא בעשרה מאמרות. כתוב בתהילים, "אָמְרוֹת ה', אָמְרוֹת טְהוֹרוֹת: כָּסֶף צְרוּף, בְּעֵלִיל לְאֶרֶץ; מְזַקֵּק, שְׂבַעֲתִים" (תהילים י"ב ז'). העולם מיוסד על עשרה מאמרות טהורות. הבורא ברא את העולם בדיבורים טהורים. מכאן אנו מבינים שלא מספיק מעשה טהור, אלא גם בעצם האמירה, בדיבור, צריך טהרה. הכח של כלל ישראל זה מה שאמרו חז"ל, "אתם קרויין אדם ואין (הגוים) קרויין אדם" (סדר קודשים, מסכת כריתות). מסביר הרב שיינברגר שליט"א, יש כאן שתי נקודות:

דבר אחד - טהרת הדיבור היא הכח לברוא

הדיבור מייחד את האדם מהבהמה, ומדובר על דיבור מיוחד, לא סתם לדבר. הבן אדם צריך מאוד להיזהר בדיבור שלו. אם הוא לא יודע ובטוח שהדיבור שלו יהיה מוצלח, עדיף שלא יידבר. בבית המקדש היו מנפים את הקמח שלוש עשרה פעם, כך יעשה גם האדם עם הדיבור שלו. בגמרא, אומר רבי יצחק, "מה אומנותו של אדם בעולם הזה, ישים עצמו כאלם" (קודשין, חולין פ"ט א').

ר' מאיר אומר, "כל העוסק בתורה לשמה זוכה לדברים הרבה". אומר הרב שיינברגר שליט"א, זוכה לדבר דברים הרבה. לא דברים אלא דיבורים, ולא סתם דיבורים, אלא דיבורים טהורים. כמו משה רבנו, בהתחלה הוא היה כבד פה וכבד לשון, אבל, אחרי שזכה במדרגות הגבוהות שלו, אז הוא נהיה ראש המדברים, דיבר אל כלל ישראל את כל דברי התורה הזאת, 'משנה תורה', ספר 'דברים' כולו. זה הכח של האדם השלם, שהוא יכול באמת לדבר הרבה.

הקב"ה ברא את העולם בדיבור והדיבור עושה פעולות גדולות. למשל, בעניין של הקדש, כשאדם מביא קורבן הוא צריך לומר זאת בפה, להקדיש את הקורבן. אומר הרמב"ם, מי שמקדיש בעל מום, חייב מלקות. אבל יש כאן סתירה כי הכלל הוא, שלא לוקין, לא נענשים, על דבר שאין בו מעשה, והרי כשאדם מקדיש בעל מום, הוא מקדיש בפה, אז איך הוא חייב מלקות? מפני שכל הכוח של הקורבן נעשה בעיקר

פרשת אמור

בדיבור.

דיבורו של האדם חשוב בזה שהוא יכול לברוא עולמות. זה התפקיד שהקב"ה מסר לאדם, שיהיה גם כן בורא עולמות. אבל רק מי שדיבורו טהור יכול לעשות את זה. הפה של האדם לא טהור, המילים שלו לא מדויקות, מדבר לשון הרע, ממילא האמרות שלו לא טהורות והוא לא יכול לברוא עולמות. הצדיק שדיבורו טהור, גוזר, והקב"ה מקיים. לכן הדיבור הוא ממש מעשה. בבריאת האדם כתוב, "וַיְהִי הָאָדָם, לְנֶפֶשׁ תַּיִה" (בראשית ב' ז'), התרגום אומר 'נפש חיה' - 'רוח ממללא', רוח מדברת, זה מה שעושה את האדם לאדם. כלל ישראל שקיבלו את התורה באמרות טהורות, הם יכולים לעשות מעשה אדם. אבל גוי שאיננו טהור ודיבורו לא טהור, אין לו את הכוח הזה, ולכן לא נקרא אדם. זה לא נאמר לגנאי, אלא שזה ערך מציאות מדרגות הנבראים.

דבר שני - טהרת הדיבור היא שורש האחדות

יש כאן עניין של אחדות, מסביר הרב שיינברגר שליט"א. עם ישראל נקרא 'גוי אחד', בזכות האחדות. השם אדם זה סמל של אחדות. כל שאר הכינויים יש ברבים, גבר-גברים, איש-אנשים וכו'. אבל אדם אין בריבוי. החומר הרוחני של כלל ישראל זה גוף אחד. ככה גם נהיו לאומה ישראלית, בזה שנהיו כאיש אחד, במעמד הר סיני. לכן, הם קרויים אדם. אצל האומות, כל אחד חי בפני עצמו ולכן לא שייך המילה אדם. תפקידנו, לטהר את הדיבור שלנו ולהגיע למדרגת אדם.

זהירות כפולה

'אָמַר' ו'אָמַרְתָּ', זה לא רק אזהרה לכוהנים בהלכות מעשה של טומאה וטהרה, אלא הרבה מעבר לזה. אנו רואים עד כמה חשובים העבודה והמעמד של הכוהנים, שהם צריכים אפילו להיזהר בדיבור של טהרה. לפעמים, בדיבור עצמו, הם יכולים לקלקל. כמה שאדם יותר גבוה, הוא צריך יותר להיזהר במה שהוא עושה ובמה שהוא מדבר. כיון שהכוהנים הם שורש הטהרה של כלל ישראל, אצלם יש עניין של הכפילות בזהירות, 'אָמַר' ו'אָמַרְתָּ'.

קידוש הזמנים

הכל תלוי בדיבור. גם עניין המועדים המוזכרים בפרשה, תלוי בדיבור, משום שיש מצוות עיבור השנה וקידוש החודש - שניהם ע"י כח הדיבור. אמנם בורא עולם עשה חוק בטבע, והעולם לא יכול לזוז מהחוקים שהקב"ה חוקק, אולם ע"י קידוש החודש ועיבור השנה, הסנהדרין היו שולטים בטבע, מכח זה שהקב"ה נתן להם את הדיבור, לדבר ולהכריז על קידוש החודש, מכח האמירה. לפני כאלפיים שנה, בטרם קבעו החכמים את זמני המועדים לכל הדורות, האופן שבו נקבעו ראשי חודשים היה, שהיו צריכים שני עדים שראו את מולד הלבנה. הם היו באים לפני הסנהדרין ואנשי הסנהדרין היו מכריזים על החודש החדש ולפי מה שקבעו, כך נקבעו חודשי ומועדי ישראל. על זה אנחנו אומרים בתפילת ראש חודש, "מקדש ישראל והזמנים", שהקב"ה קידש את ישראל וישראל מקדשים את הזמנים בדיבורם.

קשר הדיבור

ביחד עם ציון המועדים בפרשה, מופיעה גם השבת. אומר הרב שיינברגר שליט"א, הקשר בין שבת למועדים הוא גם כן קשר הדיבור. לגבי החגים, כמו שאמרנו, האמירה היא המקדשת את המועדים. בחגים יש את שמייחד אותם. אות זה בחינת דיבור, זה דרך ההתקשרות שלנו עם הבורא. האות הוא זה שעושה את הימים האלה לימים של קדושה - המצה זה אות, הסוכה זה אות. על פסח כתוב, "שִׁבְעַת יָמִים, מִצּוֹת תֹּאכְלוּ" (שמות י"ב ט"ו). חג הפסח מתבטא בזה שאוכלים מצות. בחג לא מניחים תפילין מפני שתפילין זה גם כן אות, "וְיָהִי לָךְ לְאוֹת עַל-יָדְךָ, וּלְזִכְרוֹן בֵּין עֵינֶיךָ" (שמות י"ג ט'). החג זה אות יותר גבוה מהתפילין. לכן מי שמניח תפילין נראה שהוא מזלזל בכבוד החג. עד כדי כך, שבזוהר חדש כתוב שמי שמניח תפילין בחול המועד חייב מיתה.

מסביר הרב שיינברגר שליט"א, גם לשבת אנו מתקשרים ע"י אמירה. מהותו של היום זה הדיבור,

פרשת אמור

התפילה. כשאנחנו מתחילים את השבת אנחנו אומרים, "יִשְׁקֵנִי מְנֻשְׁיֹת פִּיהוּ" (שיר השירים א' ב'), שאנו מבקשים שהקב"ה יתחבר אלינו ע"י הפה. יוצא שגם זה קשור לאמירה. נאמר על שבת, "כִּי אוֹת הוּא בְּיָבִיבֵיכֶם" (שמות ל"א י"ג). השבת עצמה היא גם כן אות. החיבור בינינו לבין הקב"ה זה ע"י האות, האותיות, הדיבור, גם בשבת וגם במועדים.

טבע רוחני של ספירות

הקב"ה ברא את העולם שילך בדרך הטבע, בדרך מסוימת. בשפת האריז"ל, מה שנקרא דרך הטבע ומעל לדרך הטבע, זה סדר של ספירות. אומר הרב שיינברגר שליט"א, ביציאת מצרים לפי שעה, היה מצב מסוים שלא כדרך הטבע, גילוי גדול של אור אלוקי שלא בסדר ההשתלשלות, מעבר ממצב של שפל גדול לגדלות גבוהה. אבל מיד לאחר מכן זה חזר למהלך של טבע. מיד עם ישראל קיבל מצוות שקשורות לטבע.

כתוב, "וּסְפַרְתֶּם לָכֶם, מִמַּחֲרַת הַשַּׁבָּת, מִיּוֹם הַבִּיאָכֶם, אֶת-עֹמֶר הַתְּנוּפֶה" (ויקרא כ"ג ט"ו). הקב"ה מיד מחזיר את עם ישראל אל תוך מסגרת הטבע. 'לכם', פירושו, אתם שבתוך הטבע, אתם תספרו את העניין של 'ספירת העומר' וזה ירגיל אתכם שמה שקשור לטבע זה קשור לספירות, כי כל ספירת העומר מבוססת על פריטת הספירות לפי ימים. אם זוכים, רואים, שזה לא סתם טבע מגושם, אלא טבע שהוא קשור לרוחניות. הבורא אומר לנו, אתם צריכים להכיר את הקשר הפנימי שיש לכל הדברים החיצוניים. עבורכם אלה דברים חיצוניים, אבל אתם תספרו, אתם צריכים להבין את הפנימיות של הדבר איך שהעולם מתנהג בדרך של ספירות. בספירת העומר כל יום הוא כנגד ספירה של ספירה, שבע ספירות בתוך כל ספירה, עד להשלמת שבע הספירות עצמן, סה"כ 49 גילויים של אור הבורא, ספירות, אותיות, תדרים, עד לגילוי שלם.

תפקיד האדם

בסיפור בריאת האדם כתוב, "וַאֲדָ, יַעֲלֶה מִן-הָאָרֶץ, וְהִשְׁקָה, אֶת-כָּל-פְּנֵי הָאֲדָמָה" (בראשית ב' ו'). הפסוק לפני כן אומר, "וְכָל שֵׁיִם הַשָּׂדֶה, טָרֵם יִהְיֶה בְּאָרְץ, וְכָל-עֵשֶׂב הַשָּׂדֶה, טָרֵם יִצְמַח: כִּי לֹא הִמְטִיר ה' אֱלֹקִים, עַל-הָאָרֶץ, וְאָדָם אִין, לְעַבְדֹת אֶת-הָאֲדָמָה" (שם).

בגשמיות, איך יש שפע בעולם? איך יש גשם? האדים עולים מן הארץ ונעשים עננים ומתמלאים במים ואח"כ יורד גשם. יוצא שהשפע שבא מלמעלה למטה, תחילתו בתנועה מלמטה למעלה, בצורת אדים. אותו הדבר בפעולה הרוחנית של האדם. כל השפע שבא מהעולמות העליונים לעולם, זה תלוי במעשים של בני האדם.

האדם יכול לחיות כמו בהמה ואז הוא לא נקרא אדם. הוא טרוד כל היום רק בענייני העולם הזה, כמו הבהמה שעמוד השדרה שלה מקביל לקרקע ולכן באופן טבעי, פניה מופנים כלפי מטה. האדם צריך לעלות ממדרגה זאת, להגיע למדרגת אדם, ולעסוק בעבודה האמיתית שלשמה נוצר. כשהאדם עוסק בתורה, במצוות ומעשים טובים הוא גורם לעליית מ"נ (מים נוקבים), כמו האד שעולה מן הארץ. הוא זוכה לעשות נחת רוח ליוצרו. כשיש עלייה כזאת, יש אפשרות לשפע רוחני לרדת אל האדם ואל העולם כולו.

בתחילת ספירת העומר אנו מקריבים קורבן של שעורים, שזה מאכל בהמה. בסיום, בשבועות, האדם מגיע למדרגת אדם ואז הוא מקריב קורבן חטים, שזה מאכל אדם. הימים האלה ניתנו על מנת שנצליח להתעלות ממעשה בהמה למעשה אדם. בשבועות צריך להגיע למדרגה הזאת של, "יִפַּח בְּאָפָיו, בְּשִׁמְתֵי יָמִים". צריך לקבל את נשמת החיים, היהודית, המיוחדת, דרגת אדם שהוא יחיד.

אומר הרב שיינברגר שליט"א, לכן הקב"ה מדבר אל כלל ישראל, "אֲנֹכִי ה' אֱלֹקֵיכֶם" (שמות כ' ב'), בלשון יחיד. ע"י קבלת התורה מקבלים את הדרגה של אדם. התורה היא מרכז הדיבורים. מי יכול לדבר? אדם שהוא לא בטוח שהדיבור שלו יביא תועלת צריך לסגור את הפה ולא לדבר בכלל. כח הדיבור זה אצל מי שזוכה לתורה לשמה. כמו שנאמר, "כֹּל הַזֹּכֵה לַתּוֹרָה לְשִׁמָּה, זֹכֵה לְדַבְרֵיהֶם הַרְבֵּה". כל מה שעושה עושה לשמה, זה עליית מ"נ, זה עולה למעלה, ואח"כ הא מקבל ממעלה למטה.

פרשת אמור

הייעוד שלנו

במאמר 'שישים רבוא נשמות', בספר 'פרי חכם', פותח בפנינו 'בעל הסולם' את הסוד לנשמת האדם. מביא 'בעל הסולם' את דברי הגמרא, "כל ישראל בני מלכים הם" (שבת ס"ז ב"מ ק"ג), ואת דברי הירושלמי, "ומלך שמת כל ישראל ראויים למלכות" (ירושלמי הוריות ג' ה'). מה פרוש הדברים? דיברנו עד כה על חשיבות הטהרה בדיבור ועל התעלות האדם ממדרגת בהמה למדרגת אדם הזוכה לדבר דיבורים טהורים, אמרות טהורות, הזוכה להמשיך שפע גדול לעולם. בודאי, אנו אומרים לעצמנו, טוב, אני עושה כל מה שביכולתי. אבל, ידוע לנו, שאנחנו חיים בתקופה לא רגילה, ממש סמוך לגאולה, משיח צריך להתגלות בתקופה זו ממש. אם כן, צריך התעמקות נוספת? למה זה עדיין לא קורה? מה עוד אני יכול לעשות?

ישנן שישים רבוא נשמות, וכל נשמה מתחלקת לכמה ניצוצין. איך אפשר שהרוחני יתחלק? מסביר 'בעל הסולם', שיש למעשה, רק נשמה אחת, אותה נשמה של אדם הראשון. אלא, שמה שיוצר כביכול, נשמות נפרדות, זה הגוף. הבחינות השונות של רצון לקבל, של גופות נפרדים, הם אלה שיוצרים את המציאות של מה שנתפס כנשמות פרטיות רבות. בעצם, כל כלי מושך אליו חלק מאותה נשמה, בהתאם לרמת הזיכוך של החומר שלו.

נאמר שמשה רבנו שקול כנגד שישים רבוא של נשמות עם ישראל. משה רבנו הגיע למידת הזיכוך העליונה שכלל בתוכו את כל הנשמות, את הנשמה הכללית של עם ישראל. אומר 'בעל הסולם', "למעשה, אותה נשמה מצויה בכל בני ישראל, אצל כל אחד ואחד בשלמות, כמו אצל אדה"ר, ולפי המידה שנזדכך, באותו השיעור מאירה הנשמה כללית עליו".

בזוהר חדש, פרשת נח, נשאלת השאלה, האם צריך שכל עם ישראל יחזור בתשובה בכדי שיבוא משיח? ותשובתו שצריך 'כנישטא חדא', קבוצה אחת, שתגיע לרמת הזיכוך הרצוי. אבל כאן במאמר, אומר 'בעל הסולם', "וגם בהיטהר נפש אחת מישראל עצמה מכל זוהמתה, אז תמשיך אליה כל בחינת הנשמה דאצילות, ואגבה יתקנו כל נפשות דורה... יהיה מי שיהיה, אפילו אם אדם אחד שבדור יזכה להמשיך בעצמו אותו הנשמה, יוכל לזכות כל בני דורו... ויוכל להרבות בתפילה ולעמוד בפרץ לפניו, עד שיזכה בעד כל דורו".

יש כלל בהלכה שאומר, כל המחויב בדבר, מוציא את הרבים. אם אדם מחויב במצוה מסוימת הוא יכול להוציא אחרים ידי חובתם. אמרנו בתחילה, "ומלך שמת, כל ישראל ראויים למלכות". אומר 'בעל הסולם', "כי הכל שוים בבחינה זו האמיתית, ולכן אין שום כלי מיוחד להמשכת השלמות הזה, אלא כל מי שמזכך ומטהר את נפשו להיות ראוי להמשיך גילוי המלכות לעולם, יהיה נקרא דוד המלך ממש".

הדרך "המהירה" לזיכוך בדור הזה, היא לימוד פנימיות התורה. לימוד הפשט מלא בהסתרות וסתירות ולעומתו לימוד הפנימיות עוסק בשמותיו וכינויו ית', מגלה פעלותיו ית' בבריאה. עיסוק זה מעורר את הכח של הנשמה, מסלק את החושך והעוביבות, ומקרב את הגאולה האישית והכללית.

מסיים הרב אשלג זיע"א, "בחינת משיח מוכן לכל דור ודור, ומחמת זה מוכן גם כן לכל פרט ופרט, להיות הממשיך בחינת משיח, בסוד, כל המחויב בדבר, כנ"ל... ולכן מהשר הרואה פני המלך עד היושב אחר הרחיים, כולם משרתים שווים בזה להחזיר העטרה ליושנה, ובזה לא נמצא כל דרגות בין אחד לחברו".

על כן קבלנו ירושה מיוחדת לדור הזה, הגילוי המופלא של פנימיות התורה, גילוי ברבים של ספר הזוהר הקדוש. על כן, אסור לאדם בדור הזה לומר, אני רק חלק קטן, עבודת הטהרה והזיכוך הגדולה תעשה על ידי הכוהנים, על ידי הרבי שלי, או על ידי משיח, אלא, על כל אחד מאתנו מוטלת 'חובת השעה' לקום ולעשות!

(הערה: הבאנו את דברי המאמר בקיצור נמרץ. אנו ממליצים לכל אחד התעמקות רצינית יותר בדבריו של הרב אשלג זצ"ל במאמר הנ"ל)

נספח

פרשת אמור

הרחקה מטומאת מת

הפרשה מצוה את הכהנים לשמור על טהרה ולא להיטמא בטומאת מת. "וַיֹּאמֶר ה' אֶל-מֹשֶׁה, אָמַר אֶל-הַכֹּהֲנִים בְּנֵי אֶהֱרֹן; וְאַמְרַתְּ אֲלֵהֶם, לִבְסוֹף נִמְצָא הַטֶּבַח הַנִּכְבֵּד וְאִז צִוִּיהוּ עֲלֵיכֶם הַמֶּלֶךְ שֶׁלֹּא לְהִתְקַרֵּב לַמֵּתִים. שֶׁל הַטֶּבַח, מִדּוּעַ? הַשִּׁיב הַמֶּלֶךְ, מִפְּנֵי שֶׁאַתָּה נִמְצָא בְּאַרְמוֹנֵי כָל הַזְּמַן וּמִשְׁרַת אוֹתִי בְּכָל עֵת, נִכְנָס וְיוֹצֵא כְּפִי הַצּוֹרֵךְ, וְלֹכֵן עֲלֶיךָ לְהִישָׁאֵר טְהוֹר תָּמִיד. הַכֹּהֲנִים הַמִּשְׁרָתִים בְּקִדְשׁ, מִשְׁרָתִים אֶת הַמֶּלֶךְ, וְלֹכֵן עֲלֵיהֶם לְהִישָׁאֵר טְהוֹרִים בְּכָל עֵת.

התורה היא תורת חיים והיא נצחית. גם היום הכהנים חייבים לשמור על כללי טהרה למרות שאין לנו בית מקדש. ישנו אפילו דיון הלכתי האם כהן יכול לטוס במטוס שעובר מעל בית עלמין. עד כדי כך חומרת הדבר. אולם, הסוגיה כמובן גם נוגעת אל כל אחד מאתנו באופן אישי. התורה תמיד יוצאת מגדר הכלל ומדברת אל כל פרט ופרט בישראל.

אם כן, מה היא הטומאה שהתורה מזהירה עליה ואיך זה קשור לעבודה שלנו?

ב"מאמר הערבות" מפרש "בעל הסולם" את הפסוק, "וְאַתֶּם תִּהְיוּ-לִי מִמְּלַכֶּת כְּהֲנִים, וְגוֹי קְדוֹשׁ" (שמות י"ט ו') - "...בדברים אלו, כל צורתה ותוכנה של ענין העבודה של התורה והמצוות... שתהיו כולכם, מקטון ועד גדול, כמו כהנים, דהיינו כמו שהכהנים אין להם חלק ונחלה ושום קנין גשמי בארץ, כי ה' הוא נחלתם, כן תהיה כל האומה מסודרת בכללותה... ואין לשום פרט לעסוק בה, אלא כדי לקיים מצות השם ית', ולמלא את צרכי זולתו, שלא יחסר כלום ממשאלותיו, באופן שלא יהיה לשום פרט לדאוג מה לצרכי עצמו" ("מאמר הערבות", ספר "מתן תורה").

זאת אומרת, שמילה נרדפת לכהן היא 'משפיע'. התיקון הכלל אנושי הוא להפך את 'הרצון לקבל', האגואיזם, שיהיה 'על מנת להשפיע'. בכל אחד מאתנו קיימת בחינת כהן, זוהי נקודת הנשמה, הרצון להיטיב לזולת, להשפיע. בדרך העבודה, כאשר התורה הקדושה מדברת על כהן היא מדברת על התנועה של השפעה בנפש שלנו.

אולם, הפרשה מזהירה אותנו, שאנו חיים בעולם של טבע והטבע הוא של 'רצון לקבל'. לכן מי שרוצה לזכך את עצמו ולהגיע לדרגת 'משפיע', חייב לשמור את עצמו מכל משמר ולהתרחק מטומאת מת, להתרחק מכל קבלה לעצמו.

כמו בכל דבר גם בטומאה יש דרגות שונות, כשהשיא של הטומאה היא טומאת מת. טומאה זה מלשון אטימות. המקום הטמא הוא מקום שאליו לא נכנס האור שבבריאה. מקום שבו ה'רצון לקבל' עושה צמצום על האור. לכן הרשעים בחייהם נקראים מתים (מסכת ברכות). כי רשע זה ר"ת 'רצון של עצמו'. כשהנשמה שהיא כח ההשפעה מסתלקת מהגוף, נשאר שם רק ה'רצון לקבל', לכן זה שיא הטומאה ולכן כהן שחייב לשמור את עצמו טהור, חייב להתרחק מהמת. לכן גם אנו חייבים להתרחק מכל סממן של 'רצון לקבל' בנפש שלנו על מנת שנזכה לעבוד את כל עבודתנו בעולם הזה בכוונה של 'על מנת להשפיע'. זה מה שפרשת טהרה הכהן באה ללמד אותנו. שנדע איך לשמור על עצמנו טהורים בכל עת, לא בשביל שנרגיש טוב עם עצמנו, אלא על מנת לעשות נחת רוח ליוצרנו ועל מנת לתקן את החברה והעולם בהם אנו חיים.

השיעור מוקדש לרפואת דנה בת רותי, איילין שילה בת מרגרט, שמחה בת עליזה, בתוך כלל חולי עמו ישראל

השיעור מוקדש לעילוי נשמת הרב אברהם בן יהודה צבי זצ"ל, גילה בת רחל ז"ל ת.נ.צ.ב.ה

[מודעות](#) - מרכז רוחני לקבלה וחסידות

רח' אחווה, 24 נווה צדק תל-אביב

03-5100587

פרשת אמור